

VRÁŤTE SA DO SVETA PERCYHO JACKSONA

APOLÓNOV PÁD

UTAJENÉ ORÁKULUM

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Apolónov pád (1)

Utajené orákulum

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

FRAGMENT

Rick Riordan
Spirit Animals – Zradné hlbiny – e-kniha
Copyright © Fragment, 2020

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ALBATROS MEDIA

AP LÓNOV PÁD

UTAJENÉ ORÁKULUM

Napísal Rick Riordan

FRAGMENT

Venujem múze Kalliopé

(Mal som to urobiť už dávno. Neublížuj mi, prosím.)

TÁBOR POLOKRVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

1

Zmlátený gaunermi

Kiežby som ich mohol potrestať!

Smrteľnosť je brozná

VOLÁM SA APOLÓN. A kedysi som bol boh.

Za tých štyritisícšesťstodvanásť rokov svojho života som vyviedol kadečo. Rozšíril som nákazu medzi Grékmi, ktorí obliehali Tróju. V štvrtom zápase Svetovej série roku 1926 som uštedril bejzbalistovi Babeovi Ruthovi tri homeruny. Preklial som Britney Spearsovú pri odovzdávaní cien MTV Video Music Awards 2007.

No za celý svoj nesmrteľný život som ešte nikdy nepristál v smetnom koši.

Netuším, ako sa to stalo.

Jednoducho som sa prebral a padal som. Pred očami sa mi mihali mrakodrapy, za mnou ako vlečka plápolali plamene. Pokúšal som sa letieť. Pokúšal som sa premeniť na obláčik, teleportovať sa na druhý koniec sveta alebo urobiť sto ďalších vecí, ktoré by pre mňa mali byť hračka, ale stále som iba padal a padal, čoraz nižšie. Vletel som do úzkej priepasti medzi dvoma budovami a PRÁÁÁÁSK!

Poznáte žalostnejší zvuk ako plesknutie boha do kopy vriec so smetami?

Váľal som sa v otvorenom kontajneri a stonal od bolesti. V nose ma páľil smrad pokazenej salámy a špinavých plienok. Zdalo sa mi, že mám zlomené rebrá, lenže to bol nezmysel.

V hlave som mal chaos, no vynorila sa aspoň jedna spomienka – hlas môjho otca Dia: TVOJA CHYBA. TVOJ TREST.

Uvedomil som si, čo sa to so mnou stalo. Zúfalo som vzlykol.

Som boh básnictva, ale napriek tomu sa mi ťažko vyjadruje, ako som sa cítil. Vari tomu vy – obyčajní smrteľníci – môžete porozumieť? Predstavte si, že vás vyzlečú a striekajú požiarou hadicou pred rozrehotaným davom. Predstavte si ten ľadový prívál v ústach a v plúcach, modriny na koži a kĺby pomliaždené tlakom vody. Predstavte si, že ste bezmocní, zahanbení, totálne bezbranní – verejne a brutálne pripravení o svoje *ja*. Moje poníženie bolo ešte omnoho horšie.

TVOJA CHYBA, znel mi v hlave Diov hlas.

„Nie!“ zjačal som zúfalo. „To nebola moja chyba! Proším!“

Nikto neodpovedal. Vľavo aj vpravo od kontajnera sa po tehlových múroch kľukato šplhali hrdzavé požiarne rebríky. Hore sa neústupčivo mračilo sivé zimné nebo.

Usiloval som sa spomenúť si ešte na niečo z toho odsúdenia. Povedal mi otec, na ako dlho to bude? A čo mám urobiť, aby som si opäť získal jeho priazeň?

V hlave mi vírila hmla. Vlastne som si ani neuvedomoval, ako Zeus vyzerá, nieto ešte aby som uhádol, prečo si zmyslel zhodiť ma na zem. Súviselo to s nejakou vojnou s Gigantmi, svitlo mi. Bohov to zaskočilo, strápnilo, takmer prehrali.

Naisto som vedel jediná vec: môj trest je nespravodlivý. Zeus potreboval zvaliť vinu na niekoho, a koho iného si vybrať, než toho

najkrajšieho, najnadanejšieho a najoblúbenejšieho boha zo všetkých: mňa. Ležal som medzi odpadkami a tupo zízal na ceduľku na veku smetiaka: ODVOZ ODPADU – TELEFÓNNE ČÍSLO...

Zeus si to rozmyslí, vravel som si. Chce mi iba nahnať strach. Každú chvíľu ma vyťahne späť na Olymp a odbaví to výstrahou.

„Jasné...“ Samému mi to znelo falošne a zúfalo. „Jasné, tak to bude.“

Skúsil som sa pohnúť. Chcel som stáť na nohách, keď sa mi Zeus príde ospravedlniť. Pod rebrami mi pulzovalo. Zvieralo mi žalúdok. Chytil som sa okraja kontajnera a podarilo sa mi dostať von. Vykotúľal som sa a pristál na asfalte, až mi ruplo v ramene.

„Auuu,“ zasyčal som od bolesti. „Zdvihni sa. Vstaň.“

Pozviechať sa na nohy nebolo jednoduché. Hlava sa mi točila, takmer som od námahy zamdlel. Stál som v nejakej slepej uličke. O niekoľko desiatok metrov ďalej ústila do ulice s ošarpaným výkladom exekučnej kancelárie a záložne. Tipoval som to na západnú stranu Manhattanu alebo možno na Crown Heights v Brooklyne. Zeus sa musel na mňa poriadne naštváť.

Poobzeral som si svoje nové telo. Beloch v puberte, oblečený v teniskách, rifliah a v zelenom tričku s golierikom. Nudné ako smrť. Cítil som sa chorý, slabý a hrozne, hrozne ľudský.

Nikdy nepochopím, ako to vy ľudia môžete vydržať. Celý život trčíte uväznení v schránke mäsa, nemôžete si vychutnať ani najjednoduchšie potešenie, napríklad premeniť sa na kolibríka alebo sa rozplynúť v číre svetlo.

A teraz, nebesá, pomôžte mi, stal som sa jedným z vás – ďalšou hrudou mäsa a kostí.

Prezrel som si vrecká na nohaviciach, či mi tam niekde nezostali kľúčiky od slnečného voza. Kdeže. Objavil som lacnú plastovú peňaženku a v nej sto dolárov – asi stravné na prvý smrteľný deň – a vodičský preukaz pre mladistvého vydaný štátom New York. Z fotografie na mňa hľadel kučeravý hlupák menom *Lester Papadopoulos*. Toto predsa nemôžem byť ja! Diova krutosť nepozná hranice!

Nakukol som do smetiaka, či spolu so mnou nespadli na zem aj môj luk, puzdro na šípy a lýra. Stačila by mi aj fúkacia harmonika. Lenže nič.

Zhlboka som sa nadýchol. *Hlavu hore*, povzbudzoval som sa. *Nejaké božské schopnosti mi museli zostať. Mohlo to dopadnúť aj horšie.*

Ozval sa akýsi chriplavý hlas: „Hej, Cade, pozri na toho zdochliaka.“

Východ z uličky blokovali dvaja chlapíci: jeden zavalitý platinový blondiak a druhý vysoký ryšavec. Obaja mali voľné mikiny s kapučnou a vrecovité nohavice. Po krku sa im plazili vytetované hady. Už im chýbal iba nápis na čele: *Grázel*.

Ryšavec zaostřil na peňaženku v mojej ruke. „No tak, Mikey, buď milý. Ten debil vyzerá na štedrého človeka.“ Zaškeril sa, vytiahol spoza opaska lovecký nôž. „Stav sa, že nám chce darovať všetky prachy.“

Za to, čo sa stalo potom, môže jedine moja dezorientácia.

Uvedomil som si, že som prišiel o nesmrteľnosť, ale ešte vždy som sa pokladal za všemocného Apolóna.

A navyše, keď ma Zeus minule potrestal premenou na smrteľníka (áno, už sa to stalo dvakrát), ponechal mi nesmiernu silu a aspoň zopár božských zručností. Čakal som, že aj teraz to tak bude.

Nemienil som pripustiť, aby tí dvaja smrteľní úbožiaci len tak zobrali peňaženku Lestera Papadopoulosa.

Vystrel som sa a dúfal, že Cadea a Mikeyho zastraší môj veliteľský postoj a božská krása. (Tá mi istotne zostala, nech fotka na vodičáku ukazuje, čo chce.) Po krku mi stekalo čosi teplé a odporné zo smetiarka, no nevšímal som si to.

„Som Apolón,“ zahrnel som. „Máte tri možnosti, smrteľníci: ponúknuť mi obeť, utiecť alebo sa nechať zničiť.“

Pozdávalo by sa mi, keby tie slová zarezonovali dunivou ozvenou v uličke, otriasli newyorskými mrakodrapmi a z nebies sa zniesli tlejúce trosky. No akosi divne mi preskočil hlas a slovo *zničiť* som skôr vykvikol.

Ryšavý Cade sa zaškeril ešte viac. Napadlo mi, že by bolo vtipné oživiť vytetované hady na jeho krku a nechať ich zaškrtiť ho.

„Čo myslíš, Mikey?“ spýtal sa svojho kamoša. „Dáme mu obeť?“

Mikey sa zamračil. S tými zježenými blond vlasmi, krutými očkami a rozložitou postavou mi pripomenul obludnú sviňu, ktorá za starých dobrých čias terorizovala dedinu Kromnyon.

„Na obeť sa necítim, Cade.“ Mal hlas, akoby jedol horiace cigarety. „Ako bolo to ďalšie?“

„Utiecť,“ napovedal mu Cade.

„To nie,“ zaprotestoval Mikey.

„Nechať sa zničiť?“

Mikey odľúkol. „A čo keby sme miesto toho zničili my *jeho*?“

Cade otvoril svoj nožík a chytil ho za rukoväť. „To beriem. Máš prednosť.“

Zasunul som si peňaženku do zadného vrečka a zdvihol päste.

Nerád robím zo smrteľníkov fašírku, no nepochyboval som, že to dokážem. Aj v tomto oslabenom stave budem omnoho silnejší než hociktorý človek.

„Varoval som vás,“ povedal som. „Mám silu, o akej sa vám ani nespomína.“

Mikey si ponatáhoval ruky a zapraskal kĺbmi. „Hmmm.“

Rútil sa ku mne.

Len čo mi bol na dosah, udrel som. Vložil som do toho úderu všetku zlosť. Malo by to stačiť, aby sa Mikey vyparil a zanechal po sebe na asfalte iba mastný flák.

Lenže on sa uhol, čo ma rozladilo.

Zapotácal som sa. Musím povedať, že to Prometheus dosť odflákol, keď vás ľudí utľapkával z hlíny. Máte strašne neohrabané nohy. Pokúšal som sa to vyvážiť, čerpať zo svojich neobmedzených zásob svižnosti, no Mikey ma kopol do chrbta. Spadol som na svoju božskú tvár.

Nozdry mi napuchli ako airbagy. V ušiach mi zahučalo, v ústach som zacítil meďnatú príchuť.

Skotúľal som sa, zastonal a rozmazane nad sebou videl dvoch grázlov.

„Mikey, sníva sa ti o sile tohto paka?“ spýtal sa Cade.

„Nie,“ uškrnul sa Mikey. „Ani náhodou.“

„Blázni!“ zachripel som. „Zničím vás!“

„No jasné.“ Cade odhodil nôž. „Ale najskôr ti dáme nakladačku.“

Cade zdvihol nohu, nad tvárou sa mi objavila čižma a potom celý svet sčernel.

2

*Trapas, hrozný trapas
A k tomu ešte dievča...
Dočerta s banánmi!*

TAK STRAŠNE MA ešte nikto nedal na kašu od mojej gitarovej súťaže s Chuckom Berrym v roku 1957.

Keď ma Cade s Mikeym kopali, schúlil som sa do kľbka a chránil si najmä rebrá a hlavu. Bola to neznesiteľná bolesť. Triasol som sa, dvíhal sa mi žalúdok, strácal som vedomie a zase sa prebúdzal, pred očami mi plávali červené flaky. Keď útočníkov omrzelo kopanie, udreli ma do hlavy vrecom so smetami, to sa roztrhlo a zasy-palo ma kávovou usadeninou a plesnivými ovocnými šupkami.

Konečne odstúpili a ťažko fučali. Surovými rukami ma celého prešacovali a vzali mi peňaženku.

„Pozri sa na to,“ ozval sa Cade. „Má tu prachy a preukaz... nejaký Lester Papadopoulos.“

Mikey sa uškrnul. „*Lester?* To je ešte horšie ako Apolón.“

Opáčil som si nos. Zdal sa mi opuchnutý a veľký asi ako vodné matrace. Na prstoch sa mi zaleskla červená.

„Krv,“ šomral som. „To nie je možné.“

„To je celkom pokojne možné, Lester.“ Cade sa zohol vedľa mňa.

„A možno tej krvi bude ešte viac. Čo keby si nám vysvetlil, prečo nemáš kreditku? Alebo mobil? Len nepovedz, že som sa tak nadrel kvôli mizernej stovke.“

Hľadel som na krv na svojich prstoch. Som boh. *Nemám* krv. Keď ma kedysi premenili na smrteľníka, aj tak mi v žilách tiekol zlatý *ichor*. Ešte nikdy som nebol tak... *premenený*. Musí to byť nejaký omyl. Nejaký švindel'. Jednoducho niečo.

Pokúsil som sa posadiť.

Ruka sa mi pokĺzla na banánovej šupke a zviezol som sa na zem. Útočníci nadšene zavyli.

„Ja ho proste žeriem!“ zvýskol Mikey.

„No hej, ale šéf predsa povedal, že je v balíku,“ zamyslel sa Cade.

„Šéf...“ zahučal som. „Šéf?“

„Presne tak, Lester.“ Cade mi dal frčku do spánku. „Šéf nám povedal: ‚Bežte do tej uličky. Ľahké prašule.‘ Vraj tá máme dobiť a zobrať všetko, čo máš. No toto,“ zamával mi peniazmi pred nosom, „to je prd.“

Napriek tomu všetkému som zacítil prívál nádeje. Ak na mňa tých grázlov vyslal „šéf“, musí to byť boh. Žiaden smrteľník nemohol vedieť, že pristanem práve tu. Možno, že Cade a Mikey ani nie sú ľudia. Možno sú to šikovne zamaskované obludy alebo duchovia. To by aspoň vysvetľovalo, prečo ma tak ľahko zmlátili.

„Kto – kto je váš šéf?“ Pozviechal som sa na nohy a z pliec sa mi sypala kávová usadenina. Hlava sa mi krútila, akoby som preletel veľmi blízko výparov prapôvodného chaosu, no nechcel som sa dať ponížiť. „Poslal vás Zeus? Alebo hádam Áres? Žiadam o vypočutie!“

Mikey a Cade si vymenili pohľady, akoby chceli povedať: *Veril by si tomu?*

Cade si zobral nôž. „Ty si úplne vymletý, čo, Lester?“

Mikey si stiahol opasok – reťaz z bicykla – a omotal si ho okolo päste.

Rozhodol som sa podmaniť si ich spevom. Mojim pästiam síce odolali, no môjmu spevu podľahne každý smrteľník. Práve som sa rozhodoval medzi *You Send Me* od Sama Cookea a mojou pôvodnou verziou *Som tvoj boh básní, baby*, keď sa ozvalo „HEJ!“

Tí dvaja grázli sa obrátili. Nad nami na plošine požiarneho rebríka na prvom poschodí stála asi dvanásťročná žaba. „Nechajte ho na pokoji!“ prikázala im.

Najprv mi zišlo na um, že mi prišla na pomoc Artemis. Sestra sa často zjavuje v podobe dvanásťročného dievčaťa, nikdy som nepochopil prečo. No niečo mi našepkávalo, že to nie je ona.

Dievčinka na rebríku nevyzerala veľmi hrozivo. Bola malá a baculatá, tmavé vlasy mala ostrihané do pázacieho účesu a na očiach čierne okuliare v tvare mačacích očí, s lesklými kamienkami v rohoch. Ani v tej zime nemala kabát. Oblečenie akoby jej vybralo decko zo škôlky – červené tenisky, žlté pančuchy a rovné zelené šaty. Možno šla práve na maškarný ples v maske semaforu.

Ibaže... na tvári mala akýsi divý výraz. Mračila sa rovnako zavnovito ako moja stará kamarátka Kyréné, keď zápasila s levmi.

Na Mikeyho s Cadeom to nezapôsobilo.

„Zmizni, krpec!“ oboril sa na ňu Mikey.

Dievča si duplo, až sa požiarne schodisko zatriaslo. „To je moja ulička. Tu platia moje pravidlá!“ panovačne zahučalo zastreným

hlasom, akoby nadávalo kamarátom z dvora. „Všetko, čo má ten somár, je moje vrátane prachov!“

„Prečo mi všetci vravia somár?“ zakvílil som potichu. To som si nezaslúžil, aj keď som bol zmlátený a vyváľaný v smetiach. Nikto si ma však nevšimal.

Cade zazrel na to dievča. Akoby sa mu ryšavočervená farba vlasov rozliezla až do tváre. „Strieľaš si zo mňa? Vypadni, debilka!“ Schytil zhnité jablko a hodil ho do nej.

Dievčina sa ani nestrhla. Ovocie jej pristálo pri nohách, neškodne sa odkotúľalo a zastalo.

„Chceš sa pohrať s jedlom?“ Utrela si nos. „No tak do toho.“

Nevšimol som si, že by do jablka kopla, no odrazu sa rozletelo naspäť a s vražednou presnosťou zasiahlo Cadea do nosa, až sa zvalil na zadok.

Mikey zavrčal. Vybral sa k požiarnemu schodisku, no do cesty mu akoby sama od seba vkĺzla banánová šupa. Pošmykol sa a tvrdo dopadol na zem. „AUUU!“

Odtiahol som sa od nich ďalej. Napadlo mi, že sa dám na útek, no sotva som krivkal. A nechcel som schytať zhnité ovocie.

Dievča preliezlo zábradlie. Prekvapivo vrtko skočilo na zem a zobralo z kontajnera vrece so smetami.

„Prestaň!“ Cade sa pokúšal odliezť ako krab. „Dohodneme sa!“

Mikey zastonal a prevalil sa na chrbát.

Dievča našpúlilo ústa. Pery malo popraskané a pri kútikoch jemné tmavé chĺpky.

„Vy dvaja sa mi nepáčite, tak zmiznite!“ vyhlásilo.

„Hej!“ súhlasil Cade. „Jasné! Iba...“

Natiahol sa za peniazmi, ktoré boli rozsypané medzi kávovou usadeninou.

Dievčina sa zahnila vrecom so smetami. V polovici oblúka sa roztrhlo a vychrlilo lavínu zhnitých banánov. Cadea ten nápor prišpendlil k zemi, Mikey vyzeral ako po útoku mäsožravých morských hviezdíc.

„Padajte z mojej uličky,“ prikázala im. „A okamžite!“

Vrecia v kontajneri začali praskať ako pukance a chrlili na Cadea a Mikeyho redľovky, zemiakové šupky a ďalší kompost. Mňa sa ako zázrakom nič z toho nedotklo. Úbožiaci zabudli na svoje zranenia, vyskočili na nohy a s jačaním utiekli.

Obrátil som sa k svojej malej záchrankyni. S nebezpečnými ženskými som mal svoje skúsenosti. Moja sestra vie vrhať vražedné šípy. Moja nevlastná matka Héra pravidelne privádza ľudí do šialenstva, až sa navzájom rozsekajú na kusy. No z tejto dvanásťročnej vládkyne smetiakov som bol nesvoj.

„Ďakujem,“ trúfol som si povedať.

Dievčina si založila ruky na prsiach. Na prostredníkoch mala dva rovnaké zlaté krúžky s kosáčikovými pečaťmi. Oči sa jej temne leskli ako vrane. (To viem určite, lebo vrany som vynašiel ja.)

„Nedakuj mi,“ odfrkla si. „Stále si v mojej uličke.“

Obišla ma a prezerala si ma, akoby som bol vzácna krava. (To viem tiež určite, lebo vzácne kravy som zbieral.)

„Ty si boh Apolón?“ Nezdalo sa, že by ju to nejako ohromilo. Ani ju neprekvapovalo, že sa bohovia producujú medzi smrteľníkmi.

„Takže si počúvala?“

Prikývla. „Nevyzeráš na boha.“

„Nie som vo svojej koži,“ priznal som. „Môj otec Zeus ma vyhnal z Olympu. A kto si ty?“

Voňala trochu jablkovou štrúdlou, čo ma prekvapilo, keďže vyzerala tak ufúľane. Najradšej by som našiel čistý uterák a utrel jej tvár a vnútil peniaze na teplé jedlo. No zároveň som si ju chcel držať od tela pre prípad, že by ma išla pohryznúť. Pripomínala mi zatúlávané mláďatá, ktoré večne ťahala domov moja sestra: psy, leopardy, dievčatá bez domova, dráčičky.

„Som Meg,“ povedala.

„Ako Megera? Alebo ako Margaret?“

„Margaret, ale tak ma nikdy nevolaj.“

„A si poloboh, Meg?“

Posunula si okuliare na nose. „Prečo si myslíš?“

Zase nevyzerala, že by ju otázka prekvapila. Akoby to slovo už počula.

„No,“ začal som, „vidieť, že máš nejaké schopnosti. Zahnila si dvoch grázlov zhnitým ovocím. Možno ovládaš banánokinézu? Alebo velíš odpadkom? Kedysi som poznal jednu rímsku bohyňu, Cloacinu, a tá vládla mestským stokám. Nie ste náhodou príbuzné...?“

Meg sa nafúkla. Zrejme som povedal niečo zlé, hoci som vôbec nevedel čo.

„Asi si jednoducho vezmem tvoje prachy. Vypadni. Zmizni odtiaľto.“

„Nie, počkaj!“ Do hlasu sa mi vkradlo zúfalstvo. „Prosím, ja... potrebujem pomoc.“

Absurdná situácia, jasné. Ja – boh proroctva, moru, lukostreľby, uzdravovania, hudby a ďalších vecí, na ktoré si teraz ani nespome-

niem – prosím o pomoc decko z ulice oblečené ako kanárik. No nikoho iného som nemal. Ak sa tejto dievčine zachce obráť ma o peniaze a vyhodit' ma do krutých zimných ulíc, nemám jej v tom ako zabrániť.

„Povedzme, že ti verím...“ spustila Meg, akoby sa chystala oznámiť pravidlá hry: Ja budem princezná a ty posledný sluha. „Povedzme, že sa rozhodnem ti pomôcť. Čo potom?“

To by som tiež rád vedel, pomyslel som si. „Sme... sme na Manhatane?“

„Hmm.“ Obrátila sa a len tak z rozmaru vykopla do vzduchu. „Túto štvrt' volajú Pekelná kuchyňa.“

Nepôsobilo to dobre, keď také dieťa povedalo *Pekelná kuchyňa*. A najmä nepôsobilo dobre, že žije na ulici a bije sa s chuligánmi.

Napadlo mi, že sa vyberiem k Empire State Building. Je to moderná brána na Olymp, ale strážnici by ma zrejme na šesťsté poschodie nepustili. Také ľahké mi to Zeus neurobí.

Mohol by som nájsť svojho starého kamaráta kentaura Cheiróna. Má výcvikový tábor na Long Islande. Možno uňho nájdem útočisko aj radu. Bola by to však nebezpečná cesta. Bezbranný boh je šťavnaté sústo, s radosťou by ma vypitvala každá obluda. Dali by si povedať aj žiarliví duchovia a menší bohovia. A potom je tu ten záhadný „šéf“ Cadea a Mikeyho. Netušil som, kto to je a či na mňa môže poslať ďalších, ešte horších služobníkov.

Aj keby som sa na Long Island dostal, moje nové oči smrteľníka by možno Cheirónov tábor v začarovanom skrytom údolí ani nenašli. Potreboval som sprievodcu, ktorý by ma tam dostal – niekoho skúseného a poruke...

„Mám nápad.“ Vystrel som sa, ako mi to len moje boľavé telo dovoľovalo. Nebolo to jednoduché, vyzerat' sebaisto so zakrvácaným nosom a s kávoovou usadeninou, ktorá sa trúsila okolo mňa. „Poznám niekoho, kto by mohol pomôcť. Býva v Upper East Side. Odveď ma za ním a ja sa ti odmením.“

Meg zo seba dostala čosi medzi kýchnutím a zasmiatím. „A čím ma odmeníš?“

Roztancovala sa a pritom vyťahovala dvadsaťdolarovky z odpadkov. „Všetky peniaze som ti už aj tak zobrala.“

„Hej!“

Hodila mi peňaženku, prázdnu až na juniorský vodičák Lestera Papadopoulosa. K tomu zaspievala: „Mám tvoje prachy, mám tvoje prachy.“

Ovládol som sa a nezavrčal. „Počúvaj, dievča, nebudem smrteľníkom navždy. Jedného dňa bude zo mňa zase boh. Potom odmením tých, čo mi pomohli – a tých druhých potrestám.“

Založila si ruky v bok. „Ako vieš, čo sa stane? Ty si už niekedy predtým bol smrteľník?“

„Vlastne áno. Už dva razy! A trest zakaždým trval najviac zopár rokov!“

„Fakt? A ako sa to stalo, že si sa potom zase zmenil na bohovského či čo?“

„*Bobovský* nie je to isté ako *Bob*,“ upozornil som ju, ale moje básnické črevo už uvažovalo, ako to slovo použiť. „Obyčajne odo mňa Zeus chce, aby som slúžil nejakému významnému polobohovi. Napríklad tomu chlapíkovi, o ktorom som práve hovoril. To by bolo super! Niekoľko rokov budem plniť prania svojho nového pána.“

A ak sa osvedčím, môžem sa vrátiť na Olymp. Teraz musím iba pozbierať silu a zistiť...“

„Ako vieš, ktorému polobohovi?“

Zažmurkal som. „Čože?“

„Ktorému polobohovi máš slúžiť, ty tupec?“

„No... hm. Obyčajne to býva jasné. Jednoducho naňho natrafím. Preto chcem ísť do Upper East Side. Môj nový pán si vyžiada moje služby a...“

„Ja, Meg McCaffreyová...“ Meg na mňa vyplazila jazyk, „... si žiadam tvoje služby!“

Na sivej oblohe nám nad hlavami zaburácal hrom. Odrážal sa ulicami mesta ako boží výsmech.

To, čo zostalo z mojej hrdosti, sa premenilo na ľadový pot a stekalo mi po tele až do ponožiek.

„Hej!“ Meg poskakovala na mieste v červených teniskách. „To bude psina!“

Mal som čo robiť, aby som sa nerozreval. „Vážne nie si preoblečená Artemis?“

„Som to druhé,“ povedala Meg a preratúvala moje peniaze. „Ako si vravel predtým. Poloboh.“

„Ako to vieš?“

„Jednoducho viem.“ Povýšene sa na mňa usmiala. „A teraz mám partáka, boha menom Lester!“

Zdvihol som tvár k nebesiam. „Prosím, otče, už som sa poučil. Prosím, toto nezvládnem!“

Zeus neodpovedal. Asi mal veľa práce s nahrávaním môjho poníženia na sociálne siete.

„Pokož,“ chlácholila ma Meg. „Čo je zač ten, čo za ním chceš ísť – ten v Upper East Side?“

„Iný poloboh. Pozná cestu do tábora, kde možno nájdem úkryt, radu, jedlo...“

„Jedlo?“ Meg zastrihala ušami, až sa jej kamienky na okuliaroch zaleskli. „*Dobré* jedlo?“

„No, ja obyčajne jem iba ambróziu, ale myslím, že áno.“

„Tak to je môj prvý rozkaz! Ideme nájsť človeka, ktorý nás zavedie do toho tábora!“

Zúfalo som si povzdychol. To bude hrozná otročina.

„Ako si želáš,“ povedal som. „Poďme nájsť Percyho Jacksona.“

3

*Bohovský pôvod,
to nie je dôvod – ach nie,
haiku nemá rým*

VLIEKLI SME SA po Madison Avenue a v hlave mi vírili otázky: *Prečo mi Zeus nedal zimnú bundu? Prečo Percy Jackson žije tak ďaleko? Prečo na mňa chodci tak vyvaľujú oči?*

Napadlo mi, či sa mi náhodou nevracia božská žiara. Možno Newyorčania žasnú nad mojou očividnou silou a nadpozemskou krásou.

Meg McCaffreyová ma stiahla späť na zem.

„Smrdíš,“ pretiahla tvár. „A vyzeráš, akoby ťa niekto zmlátil.“

„Veď ma aj *zmlátil*. A zotročilo si ma malé dievča.“

„To nie je žiadne zotročenie.“ Odhryzla si kožtičku na palci a vyplula ju. „Skôr vzájomná spolupráca.“

„Vzájomná, akože ty dávaš rozkazy a ja ich musím počúvať?“

„Hej.“ Zastavila sa pred výkladom. „Vidíš? Vyzeráš odporne.“

Hľadel na mňa môj odraz, až na to, že to môj odraz *nebol*. Nemohol byť. Tvár bola rovnaká ako na vodičáku Lestera Papadopoulosa.

Vyzeral som na šesťnásť. Polodlhé tmavé vlnité vlasy – aké som nosieval za aténskych čias a potom v sedemdesiatych rokoch. Oči

som mal modré. Tvár patrila dobromyseľnému hlupáčikovi, ale kazil to nos, veľký a fialový ako baklažán, z ktorého mi na hornú peru stiekli odporné krvavé fúzy. Ešte horšie bolo, že na lícach som mal plno vyrážok, ktoré podozrivo pripomínali... Srdce mi vyskočilo až do krku.

„To je hrôza!“ zjačal som. „To je – to je *akné*?“

Nesmrtelní bohovia *nemajú* akné. Je to jedno z našich neodškriepiteľných práv. Ale keď som sa naklonil ku sklu, videl som, že pokožku mám ako zjazvenú krajinu, plnú hrbolov a vriedkov.

Začal som päste a zakvílil ku krutému nebu: „Zeus, čo som ti urobil, že som si toto vyslúžil?“

Meg ma potiahla za rukáv. „Zbalia ťa policajti.“

„No a čo? Stal sa zo mňa pubertiak, a ešte k tomu aký! Stavím sa, že nemám ani...“ Mrazilo ma od strachu, keď som si vykasal tričko. Brucho som mal samú modrinu po pristátí v kontajneri a po tej nakladačke. Čo však bolo horšie, mal som *sadlo*.

„To nie, nie, nie!“ Tackal som sa na chodníku a dúfal, že tomu sadlu utečiem. „Kde sú moje tehličky? Vždy som mal vypracované brucho. *Nikdy* som nemal tukové vankúše. Nikdy, za celých štyritisíc rokov!“

Meg sa zase zaškerila. „Pst, si v pohode.“

„Som tučniak!“

„Si tak akurát. Normálni ľudia nemajú vypracované bruchá. Podme.“

Chcel som namietnuť, že nie som normálny *ani* človek, ale s rastúcim zúfalstvom som si uvedomoval, že to teraz na mňa presne sedí.

Na druhej strane výkladu sa zjavila tvár chlapíka z ochranky a výhražne sa na mňa zamračila. Nechal som sa od Meg vliect ďalej.

Poskakovala vedľa mňa, občas sa zastavila, zobrala mincu alebo sa zatočila okolo pouličnej lampy. Zrejme jej nevadila zima, nebezpečná cesta pred nami ani fakt, že mám akné.

„Ako môžeš byť taká pokojná?“ chcel som vedieť. „Si poloboh, ideš s bohom, mieriš do tábora, kde sa stretneš s ďalšími polobohmi. To tá vôbec neprekvapuje?“

„Hm.“ Z mojej dvadsaťdolarovky poskladala papierovú lastovičku. „Ja som už videla toľko zvláštností.“

Chcel som sa spýtať, čo môže byť zvláštnejšie než ráno, ktoré máme za sebou. No potom mi zišlo na um, že by som to možno nezvládol. „Odkiaľ si?“

„Povedala som ti to. Z tamtej uličky.“

„No dobre, ale... čo tvoji rodičia? Rodina? Kamaráti?“

Na tvári sa jej mihol nepokoj. Znovu sa sústredila na dvadsaťdolarovú lastovičku. „To nie je dôležité.“

Moje vysoko vybrúsené znalosti ľudí mi prezradili, že niečo tají, no to je u polobohov bežné. Deti požehnané nesmrteľným rodičom bývajú na svoje zázemie citlivé. „A ty si nikdy nepočula o Táboře polokrvných? Ani o Táboře Jupiter?“

„Nie.“ Vyskúšala špičku lastovičky prstom. „Ako je to ešte ďaleko k tomu Perrymu?“

„Percymu. Neviem. Asi niekoľko blokov... myslím.“

Meg sa s tým zrejme uspokojila. Poskakovala vpredu, hádzala lastovičku a zase ju zbierala. Na križovatke Východnej sedemdesiatej druhej urobila zopár mlynských kolies – oblečenie sa jej premenilo

na rozmazaný semafor, až som sa zľakol, že sa niekto v aute pomýli a prejde ju. Našťastie newyorskí vodiči sú na nepozorných chodcov zvyknutí.

Usúdil som, že Meg bude divý poloboh. Nie je ich veľa, ale vyskytujú sa. Nejako vedia prežívať bez pomoci, neobjavení ostatnými polobohmi a neprijatí k náležitému výcviku. Lenže to šťastie jej nevydrží. Obludy obyčajne začínajú loviť a zabíjať mladých hrdinov približne v období, keď dovŕšia trinásť rokov a začínajú sa prejavovať ich schopnosti. Meg už veľa času nezostáva. Potrebuje sa dostať do Tábora polokrvných rovnako ako ja. Má šťastie, že ma stretla.

(Ja viem, o tom netreba ani hovoriť. *Všetci*, čo ma stretnú, majú šťastie, ale viete, ako to myslím.)

Mať tak svoje vševediace ja, zistil by som jej osud. Nazrel by som do jej duše a zbadal všetko, čo potrebujem vedieť o jej božskom rodičovi, o jej schopnostiach, pohnútkach a tajomstvách.

Teraz som však také veci nevidel. Že je poloboh, som zistil iba vďaka tomu, že si získala moje služby. Zeus jej nárok potvrdil hrmením. Cítil som na sebe to puto ako tesnú banánovú šupku. Nech je Meg McCaffreyová ktokoľvek, nech ma objavila akokoľvek, naše osudy sú prepletené.

Bolo to nepríjemné skoro ako akné.

Zabočili sme na východ na Osemdesiatu druhú ulicu.

Keď sme prišli na Druhú avenue, začínalo mi to tam pripadať povedomé – rady činžiakov, železiarstva, večierky a indické reštaurácie. Vedel som, že Percy Jackson býva niekde tu, ale pri svojich cestách po nebi v slnečnom kočiari som mal výhľad ako z Google Earth. Nebol som zvyknutý putovať po zemi.

A navyše v tejto smrteľnej podobe sa moja úžasná pamäť stala... nepoužiteľnou. Myšlienky mi obaľovali ľudské obavy a potreby. Bol som hladný. Chcelo sa mi na záchod. Telo ma bolelo. Oblečenie mi smrdelo. Mal som pocit, že mozog mám vypchatý vlhkou vatou. No fakt, ľudia, ako to vydržíte?

Po niekoľkých ďalších blokoch sa spustil dážď so snehom. Meg sa ho pokúšala chytať na jazyk. Dosť neúčinný spôsob, ako sa napiť – a navyše špinavej vody. Striasol som sa a sústredil sa na veselé myšlienky: Bahamy, deväť múz v dokonalej harmónii, kopa strašlivých trestov, ktoré uvalím na Cadea a Mikeyho, až sa zo mňa opäť stane boh.

Stále mi víťalo v hlave, kto je ten ich šéf a ako vedel, kam dopadnem z nebies. Čím viac som o tom uvažoval, tým väčšmi som nechápal, ako by ktokoľvek, hoci aj boh (pravdaže okrem mňa) dokázal tak presne odhadnúť budúcnosť. Koniec koncov, ja som boh prorocstva, vládca Delfského orákula, dodávateľ najkvalitnejších pohľadov do budúcnosti po celé tisícročia.

O nepriateľov som, samozrejme, nemal núdzu. To už prirodzene patrí k veci, keď je jeden taký úžasný, že vzbudzuje všeobecnú závisť. No na um mi prichádzal iba jediný nepriateľ, ktorý by mohol vedieť predvídať budúcnosť. A keby ma *on* hľadal v mojom oslabenom stave...

Zahnal som tú myšlienku. Starostí mám dosť. Nemá zmysel strašiť sám seba až na smrť nejakým *keby*.

Začali sme prehľadávať bočné ulice a kontrolovať mená na poštových schránkach a zvončekoch. V Upper East Side žije napodiv veľa Jacksonov. Až ma to rozčuľovalo.

Po niekoľkých neúspešných pokusoch sme zahli za roh a tam pod stromom parkoval starší model modrého Priusu. Kapotu mal vyzdobenú nezameniteľnými priehlbínami od kopyt Pegasov. (Ako to viem? No, poznám stopy *svojich* kopyt, keď sa premením. A normálne kone navyše neskáču po toyotách. Pegasy to robia často.)

„Aha,“ povedal som Meg. „Už sme blízko.“

O polovicu bloku ďalej som ten dom spoznal: päťpodlažný tehlový radový dom s hrdzavými debnami klimatizácie trčiacimi za oknami. „*Voilà!*“ zvolal som.

Na predných schodoch Meg zastala, akoby narazila na neviditeľnú bariéru. Búrliivými tmavými očami sa zadívala späť k Druhej avenue.

„Čo sa deje?“ spýtal som sa.

„Zdalo sa mi, že som ich zase zazrela.“

„Ich?“ Sledoval som jej pohľad, no nič zvláštne som nevidel. „Tých grázlov z uličky?“

„Nie. Také...“ zašermovala prstami. „Lesklé fľaky. Videla som ich už tam na Park Avenue.“

Pulz sa mi zrýchlil z tempa andante na živé allegretto. „Lesklé fľaky? Prečo si nič nepovedala?“

Poklopkala si na rám okuliarov. „Videla som už strašne veľa čudností. To som ti vravela. Väčšinou to neriešim, ale...“

„Ale ak nás sledujú, tak je to zlé.“

Znovu som pohľadom prebehol ulicu. Nevidel som nič zvláštne, ale nepochyboval som, že Meg tie škvrny naozaj videla. Prejavuje sa tak veľa duchov. Môj vlastný otec Zeus sa raz premenil na žiarivú guľu, aby zvedol jednu smrteľníčku. (Netuším, čo tú smrteľníčku priťahovalo k lesklej hrude.)

„Musíme sa dostať dovnútra,“ povedal som. „Percy Jackson nám pomôže.“

No Meg ešte vždy otáľala. Tam v slepej uličke, keď bombardovala zlodějov smetami, vyzerala nebojácne, no teraz sa tvárila veľmi zamyslene a váhala, či zazvoníť. Akoby sa už s nejakými polobohmi stretla. A možno to nedopadlo dobre.

„Meg,“ spustil som, „viem, že niektorí polobohovia nie sú dobrí. Mohol by som ti rozprávať o všetkých, ktorých som musel zabiť alebo premeniť na byliny...“

„Byliny?“

„No na Percyho Jacksona sa dalo vždy spoľahnúť. Nemáš sa čoho báť. Okrem toho, má ma rád. Naučil som ho všetko, čo vie.“

Zamračila sa. „To akože fakt?“

Jej nevinnosť sa mi zdala čarovná. To dieťa nemá potuchy o toľkých úplne samozrejímavých veciach! „Iste. A teraz poďme hore.“

Zazvonil som. O chvíľku sa z reproduktora ozval skreslený ženský hlas. „Prosím?“

„Zdravím,“ ohlásil som sa. „Tu je Apolón.“

Bolo počuť iba šumenie.

„Bob Apolón,“ spresnil som pre istotu. „Je doma Percy?“

Ďalšie praskanie a potom tlmený rozhovor dvoch hlasov. Bzučiak. Potisol som dvere a otvoril ich. Tesne predtým, než som vošiel dovnútra, som kútikom oka zachytil záblesk pohybu. Vyzrel som na chodník, ale zase nič.

Možno to bol nejaký odraz. Alebo zavírenie dažďa. Alebo lesklý fľak. Vlasy sa mi zježili zlou predtuchou.

„Čo je?“ chcela vedieť Meg.

„Asi nič.“ Prinútil som sa hovoriť veselo. Nechcel som, aby Meg utiekla, keď sme sa ocitli tak blízko bezpečia. Sme teraz spojení. Keby mi prikázala, musel by som ísť za ňou – a žiť s ňou naveky v tej uličke by sa mi nepozdávalo. „Poďme hore. Nemôžeme nechať hostiteľa čakať.“

Po tom všetkom, čo som pre Percyho Jacksona urobil, by som očakával trochu viac nadšenia z môjho príchodu. Usznené uvítanie, zo pár zápalných obiet a malá oslava na moju počesť by tiež neškodili.

No namiesto toho na mňa ten mladík hneď vo dverách vybafol: „Prečo?“

Ako obyčajne ma ohromilo, ako veľmi sa podobá na svojho otca Poseidóna. Mal rovnaké oči farby morskej zelene, rovnako tmavé rozstrapatené vlasy, rovnako peknú tvár, ktorá vedela ľahko prejsť od veselosti k zlosti. Percy Jackson však nezdedil otcovu záľubu v plážových krátkych gatiach a havajských košeliach. Mal na sebe otrhané rifle a modrú mikinu s nápisom PLAVECKÝ TÍM AHS na prsiach.

Meg cúvla späť do chodby a skryla sa za mňa.

Pokúsil som sa usmiať. „Percy Jackson, žehnám ti! Potrebujem od teba pomoc.“

Percy pohľadom prebehol zo mňa na Meg. „Čo je to za dievča?“

„To je Meg McCaffreyová,“ predstavil som ju, „poloboh, ktorého treba zaviesť do Tábora polokrvných. Zachránila ma pred pouličnými zlodejmi.“

„Zachránila...“ Percy skúmal moju dobitú tvár. „Chceš povedať, že ten ‚zmlátený pubertiak‘ nie je iba maska? Človeče, čo sa ti stalo?“

„Myslím, že som tých pouličných zlodejov už spomenul.“

„Ale si boh.“

„No... *bol* som boh.“

Percy zažmurkal. „*Bol?*“

„A tiež si myslím, že nás sledovali zákerní duchovia.“

Keby som nevedel, ako veľmi ma Percy Jackson zbožňuje, prisahal by som, že sa ma chystá udrieť do môjho zmrzačeného nosa.

Vzdychol si: „Tak to by si sa mohol pobrat' ďalej, kamoš.“

4

Casa de Jackson

Čo trón pre hostí, chlapče?

Bývaš si skromne

ĎALŠIA VEC, KTORÚ som nikdy nepochopil: ako vy smrteľníci dokážete žiť v takých stiesnených podmienkach? Kde je vaša hrdosť? Čo váš zmysel pre štýl?

V byte Jacksonovcov nebola žiadna veľkolepá trónna sieň, nijaké kolonády, terasy ani hodovné siene, dokonca ani termálne kúpele. Mali malú obývačku s kuchynkou a jedinou chodbou vedúcou zrejme k spálňam. Bolo to na piatom podlaží, a aj keď nie som taký náročný, aby som čakal na výťah, aj tak som sa čudoval, že chýba prístavacia plošina pre lietajúce vozy. Čo robia, keď ich chcú navštíviť hostia z nebies?

Za kuchynským pultom stála a chystala koktail nápadne pekná smrteľná žena asi tak okolo štyridsiatky. V dlhých hnedých vlasoch sa jej lesklo zopár šedivých pramienkov, ale vďaka jasným očiam, úsmevu a pestro batikovaným šatám vyzerala mladšia.

Keď sme vošli, obrátila sa od mixéra a vyšla spoza pultu.

„U svätej Sibyly!“ zvýskol som. „Čo sa ti stalo s bruchom, vážená?“

Žena sa zarazene zastavila a pozrela na seba. „No, som v siedmom mesiaci.“

Bolo mi z nej do plaču. Vláciť takú ťarchu je predsa neprirodzené. Moja sestra Artemis mala skúsenosti s pôrodníctvom, no ja som to odjakživa vnímal ako oblasť liečebného umenia, ktorú je lepšie prenechať iným. „Ako to vydržíš?“ žasol som. „Moja matka Létó si pretrpela dlhé tehotenstvo, ale iba preto, že ju Héra prekliala. Si tiež prekliata?“

Percy sa zastavil vedľa mňa. „Apolón, ona nie je prekliata. A mohol by si prestať s tou Hérrou?“

„Úbohá ženská,“ pokrútil som hlavou. „Bohyňa by sa nikdy nenechala tak obťažkať. Porodí hneď, keď sa na to cíti.“

„To musí byť úžasné,“ dala mi za pravdu tá úbožiačka.

Percy Jackson si odkašlal. „To je jedno. Mami, toto je Apolón a jeho kamoška Meg. A toto je moja mama.“

Mama Jacksonová sa usmiala a potriasla si s nami rukou. „Hovorte mi Sally.“

S prižmúrenými očami si prezerala môj rozbitý nos. „Chlapče, toto musí bolieť. Čo sa ti stalo?“

Pokúsil som sa to vysvetliť, ale slová sa mi vzpriečili v krku. Ja, výrečný boh básnictva, som sa nedonútil opísať tej láskavej žene, ako som upadol do nemilosti.

Chápal som, prečo sa do nej Poseidón tak zbláznil. Sally Jacksonová bola presne správna kombinácia súcitu, sily a krásy. Patrila k tým vzácnym smrteľným ženám, ktoré sa duševne vyrovnajú bohovi – neboja sa nás, nedychtia po tom, čo im môžeme ponúknuť, ale sú pre nás skutočnými družkami.

Ako nesmrteľný by som si s ňou možno zaffirtoval. No teraz som bol šesťnásťročný chalan. Moja smrteľná podoba sa mi už prepracovala až do hlavy. Bral som Sally Jacksonovú ako mamu – čo ma ohromovalo a zároveň uvádzalo do rozpakov. Napadlo mi, ako je to dlho, čo som naposledy navštívil vlastnú matku. Keď sa vrátim na Olymp, musím ju zobrať na obed.

„Vieš čo?“ poklopkala ma Sally po pleci. „Percy ti to pomôže očistiť a zaviazať.“

„Fakt?“ spýtal sa Percy.

Sally mu venovala materský pohľad s mierne nadvihnutým obočím. „V kúpeľni máš lekárničku, zlatko. Apolón sa osprchuje a požičia si od teba nejaké oblečenie. Máte približne rovnakú postavu.“

„Veď práve z toho mám depku,“ postťažoval sa Percy.

Sally chytila Meg za bradu. Moja vládkyňa ju našťastie neuhryzla. Sally sa tvárila mierne a chlácholivo, ale v očiach som jej videl starosti. Určite si myslela: *Kto to úbohé dievča navliekol do šiat ako semafor?*

„Mám tu oblečenie, ktoré ti sadne, moja milá. Samozrejme, nie tehotenské. Dáme ťa do poriadku a potom obaja dostanete niečo pod zub.“

„Jedlo mám rada,“ zašomrala Meg.

Sally sa rozosmiala. „No, tak to máme spoločné. Percy, ty si vezmi na starosť Apolóna. Potom sa tu stretneme.“

Netrvalo dlho a bol som osprchovaný, obviazaný a oblečený v obnosenom jacksonovskom šatstve. Percy ma nechal v kúpeľni, aby som to všetko urobil sám, za čo som mu bol vďačný. Ponúkol mi ambróziu